

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.433/2024/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (eljáró ügyvéd: Börzsönyiné dr. Kiricsi Szilvia) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei1 Katasztrófavédelmi Igazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Fölnagy-Hirschberger Adrienn kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszony szolgálati ideje kezdetének módosításával kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.072/2024/5. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 21.000 (huszonegyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. július 1-jei hatályú nyugdíj előtti rendelkezési állományba helyezését megelőzően katasztrófavédelmi igazgatóhelyettesi beosztásban állt alkalmazásban az alperes hivatásos állományában. A Belügyminisztérium Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatósága (a továbbiakban: BM OKF) vezetője az szám1 számú parancsát módosító szám2 számú parancsával (a továbbiakban együtt: parancs1) a felperes hivatásos szolgálati viszonyának kezdetét, e körben – többek között – a nyugdíj előtti rendelkezési állomány kezdő időpontját – a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 280. §-át és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 89-91. §-ait felhívva – 1977. augusztus 15. napjában határozta meg. A felperes a parancs1-et 2015. december 1. napján átvette, azzal szemben szolgálati panasszal nem élt. A BM OKF vezetője a szám3okm. számú parancsával (a továbbiakban: parancs2) a felperest – az 1977. augusztus 15-i kezdő időpontot alapul véve – 40 éves jubileumi jutalomban részesítette, melyet a felperes 2017. július 6. napján vett át.

[2] A felperes 2021. május 21. napján a szakközépiskolai éveinek utólagos beszámításával a szolgálati ideje kezdetének módosítására irányuló kérelmet nyújtott be. Ehhez csatolta helységi Város Polgármestere szolgálati viszony kezdetének módosítása tárgyú, 2008. március 4. napján kelt 26-szám4 számú levelét, melyben az A.Tü.931.r.sz. szakközépiskolai bizonyítvány és a szám5 sz. érettségi bizonyítvány alapján szolgálati viszonyának kezdő időpontját – a Legfelsőbb Bíróság 4/2007. számú KPJE határozatára (a továbbiakban: KPJE határozat) és a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 326. §-ára hivatkozva – 1975. augusztus 17. napjában állapították meg. A kérelem teljesítésére a BM OKF a szám6szem. számú tájékoztató levelében (a továbbiakban: tájékoztató levél) foglaltak szerint – a parancs1-gyel szemben a Hszt. 267. § (3) bekezdésében meghatározott jogorvoslat előterjesztése hiányában – nem látott lehetőséget.

[3] A felperes 2021. június 30. napján benyújtott szolgálati panaszát a Belügyminiszter a határozatszám1 számú határozatával (a továbbiakban: határozat1) – részletes vizsgálat nélkül – a Hszt. 11. § (1) bekezdése alapján elutasította hivatkozással arra, hogy az utolsó szolgálati időt érintő munkáltatói intézkedés (parancs2) megtétele óta több mint három év eltelt, így az igény elévült.

Az előzményi bírósági eljárás és a megismételt alperesi eljárás

[4] A felperes keresetében a határozat1 megváltoztatását és a szolgálati viszonya kezdő időpontjaként 1975. augusztus 17. napjának rögzítését kérte a szolgálati panasz alapjául benyújtott okiratokra és a KPJE határozatra hivatkozással. Álláspontja szerint a szolgálati idő helytelen megállapításával kapcsolatos igénye – függetlenül attól, hogy a parancsokkal szemben 2015. és 2017. években élt-e a jogorvoslat lehetőségével – nem évülhet el; a szolgálati idő kezdő időpontjának helytelen megállapítása semmis; a szolgálati idő jogellenes számítására határidő nélkül hivatkozhat.

[5] A per korábbi alperese, a BM OKF védiratában a kereset elutasítását kérte.

[6] Az elsőfokú bíróság a 6.K.701.026/2021/21. számú ítéletével (a továbbiakban: előzményi elsőfokú ítélet) a határozat1-et megsemmisítette és a BM OKF-et a felperes szolgálati idejének felülvizsgálata iránt előterjesztett kérelme érdemi vizsgálatára kötelezte. Rögzítette, hogy a felperes szolgálati jogviszonyával kapcsolatos kérelme önálló – a korábbi, szolgálati időket is érintő munkáltatói parancsokkal összefüggésben nem álló – igénynek tekinthető; továbbá a tájékoztató levéllel, mint önálló munkáltatói intézkedéssel szemben a Hszt. 267. § (3) bekezdésében meghatározott 15 napos határidőn belül terjesztett elő szolgálati panaszt. Mindezek alapján megállapította, hogy a korábbi parancsok tekintetében az elévülés kérdése vagy a jogorvoslati jog kimerítése nem vehető figyelembe a perbeli igény elbírálása során. A szolgálati idő munkáltató általi nem megfelelő számítása állapotsérelemnek tekintendő, így annak fennállta alatt a beszámításra vonatkozó igény elévülése szóba sem jöhet. A munkáltató és BM OKF jogellenesen jártak el, amikor a felperes további szolgálati idő beszámítására vonatkozó kérelmét az elévülésre hivatkozással érdemben nem vizsgálták.

[7] A BM OKF fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az 1.Kf.700.270/2022/4. számú ítéletével (a továbbiakban: előzményi másodfokú ítélet) az előzményi elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a határozat1 megsemmisítése mellett a közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte; ezt meghaladóan helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság végső következtetésével egyetértve arra jutott, hogy a felperes szolgálati idő módosítására irányuló kérelme nem tekinthető a Hszt. 11. § (1) bekezdése szerint elévülő igénynek. Meghagyta, hogy a megismételt eljárásban az arra hatáskörrel rendelkező közigazgatási szervnek kell megfelelően eljárnia az elsőfokú bíróság ítéleti kötelezésének teljesítése érdekében.

[8] A megismételt eljárás keretében az alperes vezetője a szám7 számú intézkedésével (a továbbiakban: intézkedés) fenntartotta a parancs1-gyel módosított szolgálati időt és a szolgálati időhöz igazodó juttatások számításánál a legkorábbi kezdő időpontot, azaz 1977. augusztus 15. napját.

[9] A BM OKF vezetője a határozatszám2. számú határozatával (a továbbiakban: határozat2) a felperes újabb szolgálati panaszát is elutasította. Rögzítette, a szakközépiskolai évek beszámíthatóságáról korábban a KPJE határozat rendelkezett, azonban azt az Alkotmánybíróság a 23/2009. (III. 6.) AB határozatával (a továbbiakban: ABH) – 2009. március 6-i hatállyal – megsemmisítette. Az elismerhetőség törvényi alapját a régi Hszt. 326/A. §-a biztosította, amely 2010. január 1. és 2012. december 31. napjai között volt hatályban, ezt megelőzően egyedi bírósági ítéletek szolgáltak az elismerés alapjául. A szolgálati idő megállapításáról és módosításáról jelenleg a Hszt. 280. §-a és a BMr. 89-91. §-ai rendelkeznek, amelyek a szakközépiskolai évek korábbiak szerinti elismerését már nem teszik lehetővé. A parancs1 a szolgálati idő 2015. évi – a Hszt. hatályba lépésével összefüggő – felülvizsgálatakor rendelkezésre álló adatoknak megfelelő tartalommal került kiadásra, amit a felperes egészen 2021-ig nem kifogásolt.

A kereset és a védirat

[10] A felperes a keresetében egyrészt a határozat2 megváltoztatását, hivatásos szolgálati viszonya kezdetének 1975. augusztus 17. napjában történő megállapítását, másrészt az alperes 524.160 forint jubileumi jutalom-különbözet és ennek 2023. szeptember 8. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte. Érvelése szerint a szolgálati idő módosításának indokoltságát a szakközépiskolai bizonyítványa, helységi Város Polgármestere munkáltatói intézkedése, a KPJE határozat, továbbá az Országos Rendőr-főkapitányság Nyugdíjmegállapító Osztályának határozata is alátámasztja. A régi Hszt. 326/A. §-ára és a Hszt. 280. § (1) bekezdés g) pontjára figyelemmel az ABH nem bír jelentőséggel; tőle szerzett joga, a 2008-ban beszámított középiskolai szolgálati idő nem vonható el. Megjegyezte, bizonyítványa már ekkor a munkáltató rendelkezésére állt, annak fénymásolatát pedig éppen az alperes adta ki számára 2021. május 20. napján. A jubileumi jutalom különbözete kapcsán – a Hszt. 166. § (1) bekezdés d) pontjára utalva – előadta, hogy szolgálati ideje helytelen megállapítása miatt azt – esedékességéhez képest – később fizették ki a részére.

[11] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével a határozat2-t az alperes intézkedésére kiterjedően megsemmisítette, és a közigazgatási szervet új eljárás lefolytatásra kötelezte. Megállapította, hogy az alperes jogszerűtlenül járt el akkor, amikor a Hszt. 280. § (1) bekezdés g) pontjában foglalt rendelkezés mellőzésével, a KPJE határozat megsemmisítésére és a szolgálati idő elismerésének jelenleg hatályos szabályaira hivatkozva elutasította a szakközépiskolai idő beszámítását. A Hszt. egyértelműen tartalmazza: a törvény hatálybalépése előtt a régi Hszt. rendelkezései alapján elismert és beszámított időt hivatásos szolgálati időként kell figyelembe venni. Az ABH nem érintette a KPJE határozat alapján a megsemmisítése előtt elismert szolgálati időket, és a szabályozás utólagos változása sem járhat negatív következményekkel a felperesre nézve. Meghagyta, hogy a megismételt eljárásban az alperesnek a Hszt. 280. § (1) bekezdés g) pontjának alapulvételével szolgálati időként kell figyelembe vennie a felperes szakközépiskolai idejét, mert azt a korábbi munkáltató a Hszt. hatálybalépése előtt, az akkor irányadó rendelkezések alapján szolgálati időként elismerte. Ezt követően lesz az alperes abban a helyzetben, hogy érdemben vizsgálja, a felperes a megállapított szolgálati idő alapján jogosult-e bármely jogcímen illetmény-, juttatás-különbözetre; ezért erről a kérdésről érdemben nem döntött.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes a fellebbezésében – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 280. § (1)

bekezdés g) pontját megjelölve rámutatott, hogy a felperes személyi anyaggyűjtője a szakközépiskolai bizonyítványát nem tartalmazta. Amennyiben a korábbi munkáltató ennek hiányában ismerte el szolgálati időként a szakközépiskolai tanulmányok idejét, úgy helységi Város Polgármesterének munkáltatói intézkedése semmis. A Hszt. 8. § (2) bekezdése szerint a semmisséget hivatalból kell figyelembe venni, a parancs1 is ezen elv alapján készült. Úgy kell tekinteni tehát, mintha a korábbi munkáltatói nyilatkozat – érvénytelensége folytán – nem is létezne; e tény pedig kizárja a Hszt. 280. § (1) bekezdés g) pontjának alkalmazhatóságát. Fenntartotta azt az érvelését is, hogy a felperes szolgálati idő módosítására irányuló igénye olyan új igény, amely a Hszt. 11. § (3) bekezdése értelmében a benyújtása időpontjára már elévült; ezt alátámasztja, hogy a felperes a parancs1-et nem vitatta, jogvitát azzal kapcsolatban nem kezdeményezett.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében – a perben előadottakat változatlanul fenntartva – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, az alperes a fellebbezésében olyan új tényre és jogi érvelésre hivatkozott, amelyet az elsőfokú eljárásban nem hozott fel; az a per jelen szakaszában nem vehető figyelembe. A munkáltató a végzettségéről tudott, vagyis a bizonyítvány személyi anyagban való elhelyezésének elmaradása nem vezethet a korábbi munkáltatói intézkedések semmisségéhez. A személyi anyaggyűjtő vonatkozó pontjában – amelyet a fellebbezési ellenkérelméhez csatolt – rögzítették a képesítést, a helységi Város Polgármestere által kiállított dokumentumon pedig feltüntették az érettségi és a szakmunkás bizonyítványa sorszámát. E körülmények igazolják, hogy a szolgálati idő elismeréséhez szükséges okiratok a munkáltató rendelkezésére álltak, vagyis az alperes a Hszt. 8. § (2) bekezdésére és a 280. § (1) bekezdés g) pontja alkalmazhatatlanságára alaptalanul hivatkozott. Az igény elévülése körében kiemelte, csak 2021 februárjában értesült arról, hogy szolgálati ideje számításakor mit vagy mit nem vettek figyelembe; ezért nem kezdeményezett korábban jogvitát.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a kereseti kérelem elbírálásához szükséges és elégséges mértékben feltárta, az ügyben irányadó jogszabályi rendelkezéseket megfelelően azonosította és helyesen alkalmazta; következtetéseivel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[17] A Kp. 100. § (3)-(4) bekezdései értelmében a fellebbezésben új tény vagy bizonyíték előadására akkor van lehetőség, ha az az elsőfokú ítélet meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, és elbírálása esetén reá kedvezőbb határozatot

eredményezett volna. A fellebbezésben új tény vagy bizonyíték akkor is előadható, illetve az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás akkor is indítványozható, ha az az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul.

[18] A Kp. Nagykomentár fenti rendelkezésekhez fűzött magyarázata szerint (Vital-Eigner Beáta, In: Barabás Gergely, F. Rozsnyai Krisztina, Kovács András György (szerk.): Nagykomentár a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvényhez, a továbbiakban: Nagykomentár) „változatlanul irányadó, hogy a fellebbezésben új tények, bizonyítékok általában nem hozhatók fel. A fellebbezési eljárás célja ugyanis annak megállapítása, hogy az elsőfokú bíróság eljárása és döntése megalapozott, jogszerű volt-e. ... A tisztességes eljárás, a perek észszerű időn belüli befejezésének kötelezettsége miatt sem vehetők figyelembe azok a tények, bizonyítékok, amelyek gondos pervitel mellett már az elsőfokú eljárásban is előadhatók lettek volna. ... Új tény, bizonyíték csak akkor hozható fel és csak akkor értékelhető, ha azt a fél az ítélet meghozatala előtt nem ismerte, és rá nézve kedvezőbb határozatot eredményezett volna az új tény vagy bizonyíték figyelembevételével; vagy pedig akkor, ha azzal a fellebbező az elsőfokú eljárás szabálysértő jellegét akarja igazolni, vagyis azt kívánja alátámasztani, hogy az ítéletben rögzített tényállás hiányos, téves, és ezért jogsértő volt a felajánlott bizonyítás mellőzése. Nem állítható a fellebbezésben olyan új tény, amelyről a fellebbező félnek már az elsőfokú ítélet meghozatala előtt tudomása volt, és amellyel nem az ítélet jogszabálysértő voltát kívánta alátámasztani, hanem csupán indokolását igyekezett kiegészíteni (Legfelsőbb Bíróság Kf.III.37.033/2001/4.).”

[19] Az alperes – miként arra a felperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan utalt – kizárólag a fellebbezésében hozta fel azt a tényállítást, hogy a felperes személyi anyaggyűjtője a szolgálati idő módosításához szükséges bizonyítványokat, illetve azok másolatait nem tartalmazta. Ebből egyúttal azt a feltételezést vont le, hogy a korábbi munkáltató e bizonyítványok hiányában ismerte el a szakközépiskolai éveket szolgálati időként. Vitathatatlan, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban védekezése részeként a bizonyítványok hiányára, illetve helységi Város Polgármestere nyilatkozata semmisségére nem hivatkozott, holott őt ebben semmi nem akadályozta. Mindeme körülmények ezért olyan (új) tényeknek minősülnek, amelyek gondos pervitel mellett már az elsőfokú eljárásban is előadhatóak lettek volna, de azt az alperes – önhibájából – elmulasztotta; mulasztását a fellebbezési eljárásban már nem pótolhatja. Az ítéletábrának – a másodfokú eljárás Kp. 100. § (3)-(4) bekezdéseiből fakadó korlátaira tekintettel – nem állt módjában, hogy a fellebbezést ebben a vonatkozásban érdemi vizsgálat tárgyává tegye; az elsőfokú ítélet jogszerűségének megítélése szempontjából az újonnan felhozott hivatkozások nem voltak figyelembe vehetők.

[20] Mindazonáltal megkerülhetetlen annak hangsúlyozása, hogy a periratok nem támasztják alá az alperes állításait, azaz a bizonyítványok hiányát abban az időszakban, amikor helységi Város Polgármestere a felperes szolgálati idejét módosította, a középiskolai éveket beszámította. A polgármesteri nyilatkozat pontosan feltüntette a bizonyítványok sorszámát, ami azok bemutatása és rendelkezésre állása nélkül nyilvánvalóan elképzelhetetlen. Amiként a munkáltató bizonyítványok nélkül a személyi anyaggyűjtő megfelelő pontjában – a fellebbezési ellenkérelmhez mellékel okirattal igazoltan – a felperes képzettségére vonatkozó adatokat sem rögzíthette volna. Rámutat továbbá az ítéletábra, hogy a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról

szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése értelmében törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. A perrendi szabályok szerint az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség a fellebbezésben megfogalmazott új tényállítások vonatkozásában, de e tekintetben bizonyítékokat nem terjesztett elő, bizonyítási indítvánnyal nem élt. Hivatkozásainak figyelembe vehetőségét így nem csak a Kp. 100. § (3)-(4) bekezdései, de a Pp. 265. § (1) bekezdése is kizárta.

[21] A fentiekből egyenesen következik, hogy a Hszt. 8. § (2) bekezdése kapcsán – nóvumként – előadott alperesi érvelés sem volt érdemben vizsgálható. Nem volt erre lehetőség egyrészt amiatt, mert az alapul fekvő, az elsőfokú bíróság előtt előadni elmulasztott tényállítások a másodfokú eljárásban már nem voltak értékelhetők, másrészt amiatt sem, mert azok az alperes részéről bizonyítatlanok maradtak. Harmadrészt az is kiemelendő, hogy a Hszt. 8. § (2) bekezdése nem a munkáltató és egy korábbi munkáltató, hanem a munkáltató és a munkavállaló viszonylatában értelmezhető szabály. Az adott munkáltató csak a munkavállalójával szemben hivatkozhat annak valamely jognyilatkozata érvénytelenségére; a munkavállaló által kezdeményezett perben egy korábbi munkáltató tizenhét évvel korábbi jognyilatkozata bizonyítékokkal alá nem támasztott semmisségét a bíróság nem vizsgálhatja. Ennélfogva az az alperesi feltételezés, hogy a polgármesteri nyilatkozat – a fellebbezésben konkrétan meg nem határozott jogszabályba ütközés folytán – érvénytelen, megfelelő időben való előterjesztés esetén sem képezhetne volna a jelen per tárgyát.

[22] A felperesi igény elévülésével összefüggésben a másodfokú bíróság – annak részletes ismertetése nélkül – csupán utal az előzményi másodfokú ítéletre. Ebben a Fővárosi Ítéltábla világossá tette, hogy a felperes szolgálati idő módosítására irányuló kérelme nem tekinthető a Hszt. 11. § (1) bekezdése szerint elévülő igénynek. Az előzményi másodfokú ítélethez a Kp. 84. § (2) bekezdése szerint irányadó Pp. 360. §-a értelmében anyagi jogerőhatás fűződik, az abban foglaltakat – ugyanazon felek között, ugyanazon tárgyú perben – újfent vitássá tenni nem lehet, így az elsőfokú bíróság ítélete ezen okfejtés mentén sem volt felülbírálható.

[23] Az ügy anyagi jogi vonatkozásait illetően az elsőfokú bíróság helytállóan érvelt azzal, hogy a KPJE határozat – ABH-val történt – utólagos megsemmisítése a polgármesteri nyilatkozat jogszerűségére nem hatott ki. A 2011. december 31. napjáig hatályos, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 43. § (1)-(2) bekezdései alapján azt a jogszabályt vagy a közjogi szervezetszabályozó eszközt, amelyet az Alkotmánybíróság a határozatában megsemmisít, az erről szóló határozatnak a hivatalos lapban való közzétételét követő naptól nem lehet alkalmazni. A jogszabály vagy a közjogi szervezetszabályozó eszköz megsemmisítése – a (3) bekezdésben foglalt (jelen ügyben nem releváns) eset kivételével – nem érinti a határozat közzététele napján vagy azt megelőzően létrejött jogviszonyokat, s a belőlük származó jogokat és kötelezettségeket. (Mindez a jogegységi határozatokra is irányadó, mert az Alkotmánybíróság – hatáskörét az Alkotmány 32/A. § (1) bekezdéséből levezetve – a jogszabályokra vonatkozó előírások szerint végezte el a jogegységi határozatok utólagos normakontrollját is.) A KPJE határozat jogértelmezését és a régi Hszt. rendelkezéseit követve a korábbi munkáltató a felperes szakközépiskolai éveit szolgálati időnek elismerte,

amit a KPJE határozat későbbi (ex nunc hatályú) megsemmisítése nem érinthetett. A Hszt. 280. § (1) bekezdés g) pontja nem hagy kétséget a felől, hogy a régi Hszt. alapján elismert szolgálati időt a Hszt. alapján is be kell számítani, amely előírás megfelelő alkalmazásával adott helyt a törvényszék a keresetnek.

[24] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta.

[25] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére és – a felperes által hivatkozott, de csatolni elmulasztott ügyvédi megbízási szerződés hiányában, a hét munkaóra időráfordítást elfogadva – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdéseire tekintettel állapította meg, figyelembe véve az ügy bonyolultságát, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényét, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálást.

[26] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontjában és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (48.000 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[27] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. június 24.

dr. Antal Regina s.k.
a tanács elnöke

dr. Koós Szabolcs s.k.
előadó bíró

dr. Oláh Zsolt s.k.
bíró

